

Tulnukad: Prohvetid ja koletised

Räägime maavälistest olenditest. Räägime tulnukatest, või sina äkki tunnend neid stereotüüpide järgi väikeste roheliste mehikestena – mille üle ma alati imestanud olen, sest kas naistulnukaid seal üleval siis ei ole? Väikseid rohelisi naisi? Seda väljendit me ei kasuta, vaid ikka rohelised mehikesed.

Võib-olla sa oled keegi, kes ei usu tulnukatesse, sa ei usu, et teistel planeetidel võib elu olla. Kui see on nii, siis istu mugavalt ja kuula lugusid, mida mul sulle jutustada on, sest need on ju lihtsalt lood. Ja lõpuks, kes teab, võib-olla sulle meeldib, mida sa kuuled. Võibolla sulle ei meeldi, mida sa kuuled, aga sellest pole midagi, ma ei ütle sulle, et sa pead uskuma.

Alustame nüüd Meditsiniimeediumi jutuvestmisega.

Sellest on nüüd üle 40 aasta. Ei ole palju neid inimesi, kes seda lugu teavad, vaid mõned pereliikmed, rohkem eriti ei keegi. Ma olin bistroos, oli hilja, hilja õhtul. Olin koos oma vana sõbraga. Me taaskohtusime, rääkisime, veetsime hästi aega. Aeg läks hiliseks. Ta ütles: “Kuule, jääme siia, ärme hakka mujale minema, räägime lihtsalt edasi.” Ja nii me tegime. Kell oli üks öösel. Ja siis oli kell kaks öösel. Ja siis 2.30. Ja siis ma ütlesin: “Lähme siit minema, lähme välja, aeg on koju minna.”

Kui me olime bistroost väljunud, jõudsime me parkimisplatsile. Mu sõbral oli palju energiat, ta oli terve öö kohvi joonud, ta oli kohvi mõju all. Mina olin natuke väsinud, mina olin ainult sidrunivett joonud ja mul oli vaja voodisse minna.

Aga ma mäletan midagi, mida ma eales ei unusta: see oli pimedaim öö, mida ma kunagi näinud olen. Taevas oli täiesti süsimust. Kuu ei paistnud. Tähed ei säranud. Oli justkui udu, aga see ei olnud udu, oli nagu pilvekate. Linnade valgus ei paistnud taevasse. Oli vaid must pime öö, kus oli vaja taskulampi, et näha, kuhu sa lähed. Sõber ütles: “Mul pole kiiret, võtame pikema tee koju.” Ma ütlesin: “Muidugi.” Mina sõitsin, mul ei olnud selle vastu midagi, oli juba nii hilja, peaaegu kell kolm hommikul, miks ka mitte. Otsustasime vasakule pöörata, minna teist teed, minna mööda elutühja kõrvalteed.

Tänavalgustus puudus, tänavalaternaid ei olnud. Oli tõeliselt pime. See oli osaliselt paksude metsadega kaetud piirkond, oli palju suuri puid, siiski oli ka maju, mõned majad vasakul pool, mõned majad paremal, aga mida edasi, seda kaugemal need majad üksteisest asusid, nii et kui sõitsid poolteist kilomeetrit mööda teed, nägid vaid ühte maja. Me ei sõitnud enam mööda asfaldi, olime kõrvalisel metsateel. See oli vana tee ja oli palav, sest oli suvi. Oli juuli lõpp. Mu autol ei olnud konditsioneer, nii et aknad olid alla lastud. Õhk lõhnas eriti hästi.

Minu sõber ja mina ei rääkinud enam eriti, ma arvan, et me lihtsalt tunnetasime öö vibratsioone. Õhk lõhnas hästi. Ma arvan, et me mõlemad märkasime, kui vaikne kõik oli. Me sõitsime, ja väljas oli nii vaikne, tuult ei olnud, õhk ei liikunud, oli lihtsalt paks vaikus ja liikumatus.

Jõudsime haruteele. Me oleksime pidanud paremale sõitma, aga selle asemel mu sõber ütles: “Miks me ei keeraks vasakule?” Ütlesin: “Hea küll, miks mitte, jõuame lõpuks samasse kohta nangunii.” Sõitsime ühe kilomeetri edasi, kuni tuli järgmine harutee, ma nägin seda tulemas ja otsustasin aeglustada, enne kui selleni jõuan. Peatusin, istusin autos ja siis ma märkasin midagi, midagi ebaharilikku. Ma vaatasin vasakule ja ma ütlesin oma sõbrale: “Kas sa näed seda?” Ja ta vaatas ja ütles: “Jah! Mis see on?!” Ma

ütlesin: “Ma ei tea. See on nagu inimene, kes seal seisab, kas sa näed?” Ta ütles: “Ma arvan küll.”

Oli väga pime. Mu auto tuled ei paistnud selle figuuri peale, mis seal seisis. Auto tuled paistsid otse ja see kuju oli tee vasakul pool, tee minupoolisel poolel. Ütlesin sõbrale: “See on väga ebaharilik. Kell on kolm hommikul, me oleme linnast kaugel, oleme metsateel, mitte kedagi ei tohiks siin praegu olla.”

Ja siis, miski tuli meie peale, me tundsiime soovi, soovi, mis meid üle võttis, mis pani meid tundma, et me tahame teada saada, mis see figuur on, pannes mind sõitma vasakule mööda teed ja pöörama auto täpselt figuuri suunas. Kui me kujule lähemale jõudsiime, märkasin ma metalset sädelust. Mu sõber ütles: “Kas see on inimene? Kas ta kannab mingit sorti sädelevat jakki?” Ma ütlesin: “Jah, näeb nii välja, ma arvan. Las ma sõidan talle veel lähemale.” Sõitsime lähemale ja lähemale, ja seal me olime, sõitsime otse tema kõrvale. Figuur seisis mitte kaugemal kui kuuekümmne sentimeetri kaugusel mu auto uksest ja mu aknast.

See oli hetk, kui minu elu jäädavalt muutus. Mu sõber nõjatus minu poolele ja me mõlemad vaatasime figuuri. Isegi kui see oli nii lähedal, oli raske näha. See oli segatusttekitav. See oli, nagu sa vaataksid midagi, mida sa arvad, et sa vaatad, aga sa pole kindel. Oli võimalik näha seda metalset jakki, või ülikonda või katet. See nägi välja nagu mingit sorti inimene, aga siis kõik muutus. Taevast lahvas ere valgus, eredam kui päevavalgus. See oli pimestav. Mu auto mootor töötas sel ajal veel, aga siis enam mitte, see lihtsalt suri välja.

Mõni sekund hiljem hakkasid meie silmad harjuma sellega, mida me nägime. Me vaatasime puid, vaatasime lehti – need tulid eriliselt selgelt esile. Ja siis me pöörasime pead ja vaatasime otse selle kuju peale. See oli pikk, tema poole pidi üles vaatama. Me märkasime, et sellel oli pea, aga see ei vaadanud meid. Keha oli ümber pööratud ja nagu oli teises suunas. Juba seda näha ja tunda oli raske. Seejärel hakkas keha, figuur, maapinna kohale kerkima, umbes 30 sentimeetri kõrgusele.

Me tundsiime, nagu me oleksime halvatud. Uskumatus ja šokk hakkas üle võtma. Meie silmad olid tolele kujule naelutatud ja sel hetkel hakkas kuju aeglaselt ümber pöörama, kuni ta oli näoga meie poole.

Olime kujuga nagu näo vastu. Mida me nägime – see oli nagu pikk mees, kellel pole nägu, selle pea oli justkui mähitud naha sisse, sellel oli tihe mähis ümber näo ja pea. Sellel olid silmade märgised, aga silmi ei olnud. Olid ninasõõrmete märgised, aga ninasõõrmeid ei olnud. Sellel oli joon, nagu oleks suu, aga suud ei olnud.

Me jõllitasime seda pikka kuju halvatud olekus, nagu halvatud transis, kuidas ta hõljus maa kohal, valguse käes, ilma näota. Seejärel ma kuulsin häält, mis ütles: “See teeb teile haiget.”

Üks tunne valdas mind, tunne, et kui ma ei saa siit kohe minema, siis ma olen surmalaps. Ma kuulsin oma sõpra õuduses karjumas ja see kisa rebis mind transist välja. Ka mina hakkasin karjuma, samal ajal end autos tema poolele kallutades. Ma mäletan, et sel hetkel ma teadsin, et ma pean midagi tegema. Võitle või põgene režiim lülitus sisse koos adrenaliinivooga. Mäletan, et mõtlesin: kas ma prooviksin kiirelt oma autokse avada, põrkaksin sellele asjale korraks vastu ja lihtsalt jookseksin? Aga ma teadsin, et see ei oleks võimalik.

Järgmisel hetkel taevast tulev valgus ootamatult kadus ja auto käivitus iseenesest. Ma vajutasin gaasile, auto hakkas sõitma, aga paari sekundi pärast ma kaotasin auto üle kontolli ja sõitsin teelt välja. Olin mudas kinni. Panin auto tagasikäigule ja vajutasin gaasile, auto ei liikunud. Olin kinni. Nägin läbi tagaklaasi auto taga midagi liikumas, mis oli nagu mingit sorti kauguses oleva valguse välgatus. Mu

sõber hüppas autost välja, auto ette ja hakkas lükkama. Auto oli tagasikäigul, hakkas liikuma. Ta hüppas autosse ja me olime tagasi tee peal.

Kui me sõitsime, me ei rääkinud. Me ei rääkinud mitte ühtegi sõna. Ta ei öelnud: see oli kõige hullumeelseim asi, mida ma kunagi näinud olen, ma arvasin, et me sureme. Ja mina ei ölnud: Jumal küll, mis just juhtus, mida me just nägime?! Me kumbki ei öelnud midagi. Me ei suutnud kõneleda, me ei suutunud rääkida ega öelda ühte sõnagi.

Mõne kilomeetri pärast metsatee lõppes ja me jõudsim asfatile. Me olime õiges kohas, kus me pidimegi olema. Me ei rääkinud ikka midagi. Ma viisin oma sõbra otse koju. Ta väljus autost, läks majja, ta isegi ei vaadanud mind. Ma sõitsin tagasi koju, läksin oma majja, vajusin voodisse ja lõpuks jäin magama. Järgmisel hommikul juhtus midagi veidrat – ma ei rääkinud kellelegi, ei rääkinud oma perekonnale, mitte kellelegi. Miski nagu oleks pidevalt peatanud mind sellest kunagi rääkimast, kunagi sellest teistele jutustamast. Asi ei olnud selles, et ma oleksin kartnud kellelegi midagi öelda, sest nad äkki arvavad, et ma olen hull – see ei tulnud mulle mõttesegi. Oli lihtsalt nii, et ma ei suutnud sellest rääkida, ma ei suutnud sõnu välja öelda, seda kirjeldada. Ja mu sõber ei suutnud samuti.

Möödusid mõned aastad ja mulle hakkasid meenuma asjad sellest ööst, väiksed detailid. Väiksed, aga tähendusrikkad. Ma hakkasin seda selgelt nägema – mis tegelikult juhtus, mida ma tegelikult tol ööl nägin. Seda hetke, mil valgused taevast alla tulid. Minuteid enne seda, kui me jõudsim teelahkmele. Ma hakkasin mõtlema ka bistroo peale – kuidas me bistroost lahkudes auto juurde läksime ja väljas oli nõnda pime, et mitte midagi polnud näha.

Seejärel tulid taipamised – kas see asi seal ootas minu järele? Kas ta teadis, et ma mööda seda teed sõidan? Kas ta saatis mulle sõnumi, läbi minu ülitaju, et ma pööraksin ära just sellele tee? Kas see olend oli minu ühenduses? Kas see proovis mind tabada... ja ära viia?

Ning siis tulid unenäod. Unenäod sellest olendist, väga selged pildid temast. Ma ei unusta mitte kunagi seda nägu ja unenägudes tuleb see eriti selgelt esile, justkui ma oleksingi jälle tolles hetkes. Ajapikku hakkasid unenägudes vihjed pinnale kerkima. Mul oli üks korduv unenägu ja iga kord, kui ma seda nägin, siis tuli midagi erinevat või uut selles unenäos esile. Ma olin bistroos, mu sõber oli samuti seal, me istusime. Järsku välgatas õuest meie poole valgusvihk. Ei olnud autot, mis oleks seda tekitanud, aga valgus oli. Ma ärkan üles ja järsku taipan – mulle meenub, et ma ähmaselt märkasin tol õhtul valgust, mis oli natuke teistsugune kui auto või rekka esituled. Mulle meenub, et ma isegi mainisin seda oma sõbrale, kui me bistroos lobisesime.

Ja siis tuleb uus unenägu. Sama unenägu, erinev päev. Seekord ma sõidan autoga ja kui ma sõidan koos oma sõbraga, kes istub kõrvalistmel, ma kuulen ritsikaid, kuulen häälitsevaid konni, ma kuulen elu hääli, öiseid hääli, loodust, sel ajal kui ma sõidan. Ja siis ma peatan unenäos auto sellel metsateel ja kõik ritsikad ja konnad kõlavad ilusalt, rahulikult, nad on valjud. Siis järsku nad kõik vaikivad. Ma ärkan unenäost ja see tabab mind, ma mõtlen sellele. Mõtlen, kas ritsikad ja konnad tegid häält, kui me söögikohast lahkusime? Proovin meenutada. Või neid ei olnud, kui ma maanteel sõitsin, ja kõik oli väga vaikne? Millal see juhtus? Küsin endalt neid küsimusi.

Üks uni, mida ma korduvalt nägin, tõesti tabas mind, see oli väga mõjus, see jäi mind kummitama: me läksime söögikohast välja, me läksime autosse ja sõitsime. Me olime metsateel juba mõnda aega sõitnud ja siis tuli harutee, see harutee, mis oli just enne kõike seda, mida me nägime. Kui me mu unenäos selle haruteeni jõudsim, ma peatusin. Mu sõber ütles: “Mine vasakule”, ma ütlesin: “Ei! Ei, ma ei saa vasakule minna.” Ta ütles: “Mine vasakule”, ma ütlesin: “Ma ei saa!”. Me olime autos ja

vaidlesime. Selles unenäos ma ei olnud teadlik, et see “asi” või olend on minust vasakul, natuke eemal. Ma ei olnud sellest üldse teadlik, aga ma teadsin selles unes, et ma ei saa vasakule minna ja ma vaidlesin. Muutusin unes ärevaks, kui mina ja mu sõber vaidlesime, kuhu suunas edasi liikuda. Ma proovisin talle öelda, et on põhjus, miks ma sinna minna ei saa, aga ma ei tea, mis põhjus, palun, ärme lähe vasakule. Ta ütles “Hea küll”, ja me läksime paremale. Me sõitsime natuke edasi, siis tulid pinnale kõik mu emotsioonid ja ma ärkasin üles.

Üks asi, millele ma kõige rohkem mõtlen, on see, et ma teadsin, kui ma seal autos istusin ja valgus taevast tuli ja see olend minust vaid meetri kaugusel oli, et miskit halba on juhtumas. Ma teadsin, et ma ei saa põgeneda, et ma olen lõksus.

Sa kuuled lugusid inimestest, kes on tulnukate poolt röövitud, nendega juhtub midagi, nad lihtsalt kaovad ja lõpuks ilmuvad kuskil järve ääres välja, riideteta, räsituna, ilma mäluta; või lihtsalt keegi röövitakse ja ta on igaveseks kadunud, ja oli tunnistaja, kes nägi seda juhtumas. Või kuuled teisi lugusid, kus tulnukad tulevad majja, lähevad kellegi magamistuppa ja viivad ta ära, majast välja, taevasse, inimene on igaveseks läinud. Neid lugusid räägitakse.

Kui ma selliseid lugusid kuulen, siis ma ei kahtle neis. Ma ütlen: “Oo jaa... Täpselt.” Sest ma tean, et see sama asi oli tolle ööl seal autos ka minuga juhtumas. Kuid siiski, seda ei juhtunud, mind ei viidud ära, ma pääsesin. Aga kuidas? Üks küsimusi, mida ma alati endalt küsin, üks küsimusi, millele ma tihti mõtlen ja kõrgemast allikast vastust pärin: kuidas see nii läks, et ma ellu jäin, kuidas see nii läks, et me minema pääsesime? Kuidas see juhtus – miks valgused peatusid, miks transs ja see jõud, mis meid kinni hoidis, laskis meil minna?

Olen kuulnud lugusid inimestest, kes on kogenud kokkupuuteid. Nad on spirituaalsed inimesed, nad järgivad Jumalat, võib-olla võtavad osa mõnest religioonist. Ja nad näevad midagi, või nendega juhtub miski, mis on igal tasandil seletamatu. Pärast seda hakkavad nad kõiges kahtlema. Nad hakkavad kahtlema piiblis, oma usus, Jeesuses Kristuses. Nad hakkavad kahtlema selles Jumalas, kellesse nad usuvad. Selles päästjas, kellesse nad usuvad, või pühakus, kellesse nad usuvad. Nad hakkavad kahtlema Loojas, või selles, millesse nad vaimsel tasandil usuvad. Nad hakkavad kõiges kahtlema, on segaduses. Nad kaotavad usu, sest see, mis juhtus, muutis nende jaoks kõik.

Sellel, mis minuga tol ööl juhtus, ei olnud sama efekti. Vastupidi, see tugevdas mu usku, tegi selle hoopis tugevamaks. Sest ma mõistsin, et toimus mingitlaadi jumalik sekkumine. Mingitlaadi ingellik sekkumine. Oli mingi jõud, millel oli nii palju väge, et seista vastu sellele tumedale kurjale jõule, millega ma silmitsi seisin. Sellele jõule, mis suutis taevast alla paista kõikjale ulatuvat eredat valgust, millel oli võime hõljuda maapinna kohal, võime auto välja suretada. Ometi see kõik peatati. Elava tõestusena olen ma siin.

Ja mis puudutab neid unenägusid, siis aastatega need lõppenud küll ei ole. Praegu näen mõningase aja tagant ühte unenägu. Selles unenäos olen ma majas, kuulen häält. Lähen allakorrusele, avan esiukse, lähen õue ja vaatan siis taevasse. Seejärel näen ma valgust, mis liigub üle taeva. Valgus tuleb üha lähemale ja lähemale ning ma mõistan, et selle pilk on minule suunatud. Ma mõistan, et ma pean peitu minema, ma pean põgenema. Ma üritan tagasi majja minna, aga maja on väga kaugemale jäänud.

See unenägu kordub erinevatel viisidel, aga see on alati sarnane. Ma hüppan põõsasse peitu. Ma laman seal, maapinnal põõsa taga. Ja tunnen seda kohalolu, mis naabruskonnas tiirutaval kosmoselaeval on, kui ta mind otsib, aga ei ole mind veel päris üles leidnud. Ja siis ma vaatan põõsast välja taeva poole ja laev paistab veelgi suurem ja on laskumas naabrite põllule. Mind valdab tunne, et appi, nüüd see saab

mu kätte. Ma kuidagi kuulen ja tunnen asju seal unenäos, aga ma ei saa majja tagasi minna. Ja just siis, kui mulle tundub, et nüüd nad leiavad mu, ma ärkan üles, higist märjana. Ma ei suuda enam tundide viisi uinuda.

Maailmas on palju inimesi, kes on midagi sarnast läbi elanud. Või isegi midagi palju, palju hullemat. Nii et kui ma mõtlen sellele, mida mina isiklikult kogesin, siis ma olen sügavalt tänulik.

Lavastatud stseen. Anthony näitleb.

Tagataustal on kuulda kummalisi tehnilisi helisid.

Räägib mehehäääl: “Hei, kas sa näed seda? Mis see seal keset viljapõldu on?”

Teine mees vastab: “Ma ei tea...”

Esimene mees: “Vana Harperi põllu taga, kas näed? Tule, lähme vaatame!”

Jõuavad lähemale. Teine mees: “Vauu, mis see on? Ta ei saanud ju uut traktorit, ega?”

Esimene mees: “Ei, see ei ole mingi vana traktor. Ma ei ole kunagi elus midagi sellist näinud.”

Teine mees: “Hei, vaata, selle ukсед avanevad. Issand jumal.”

Esimene mees: “Oo. Kas sa tahad sisse minna?”

Teine mees: “Jah, miks mitte? Miks mitte. Lähme sisse. Sina esimesena.”

Lähevad sisse. “Ohoo. Tundub, et neil töötab konditsioneer. Kuidagi jahe tundub.”

Esimene mees: “Mis siin toimub? Mis see on? Vaata seda juhtimispuhti!”

Teine mees: “Ära puutu seda! Ära puutu seda lülitit. Sa ei tea, mida see teha võib! Mis siis, kui see midagi teeb? See asi näeb välja, nagu see oleks just siia maandunud, sa ei saa lihtsalt minna ja hakata nuppudega mängima.”

Esimene mees: “Ma ei tea...”

Teine mees, tõsiselt: “Ära istu sinna istmele maha. Ei, seal sa küll ei tohiks istuda.”

Esimene mees: “Issand jumal, mis selle purgi sees on? Appi, vaata seda purki. Mis seal sees on? Kas sa näed neid juhtmeid, mis selle juurde jooksevad?”

Teine mees: “Mida... See liigub? Me peame siit minema saama, nii kiiresti kui võimalik!”

Esimene mees: “Uks sulgub! Proovi see peatada!”

*

Ma tean, et kui inimesed kuulevad mõnda raadiosaadet või vaatavad mõnda telesaadet või dokumentaali tulnukatest, siis esimese asjana tuleb mõttesse üks asi: valitsus. Valitsused. Valitsuse baasid. Tulnukad. *Area 51*. Valitsus tulnukaid peitmas. Kosmoselaevu peitmas. Varjamas materjali maavälisest elust. Varjamas dokumente ja salastatud infot. Sest olgem ausad, see on see, millest kõik mõtlevad.

Aga tänases saates ei puuduta ma kõiki neid teemasid. See oleks lihtsalt solvav. Sest daa... Jah, ilmselgelt kogu planeedi valitsused on seotud tulnukate ja maavälise tegevusega, jah.

Kas sõjaväel – või mingil sõjaväe osal – on õnnestunud saada enda valdusse maale kukkunud kosmoselaev? Võib-olla isegi mõni tulnukas? Jaa, kindlalt, selle pole kahtlustki, ühel või teisel hetkel on see juhtunud.

Räägime siis paarist asjast. Inimesed usuvad erinevaid asju. Osa inimesi usub, et **tsivilisatsioon** on siin planeedil kestnud ainult umbes kuus tuhat aastat. Võib-olla mõned usuvad, et tsivilisatsioon on ainult neli tuhat aastat vana. Või äkki mõned usuvad, et tsivilisatsioon on isegi vanem. On inimesi, kes usuvad, et meie tsivilisatsioon on kestnud kauem kui kuus tuhat aastat, isegi kauem kui kümme tuhat või viisteist tuhat aastat. Ja leidub ka neid, kes usuvad, et tsivilisatsioon on veelgi vanem ning ulatub

ajas kaugemale tagasi.

Hoiame avatud meelt. Mis oleks, kui tsivilisatsioon siin planeedil oleks kestnud kauem kui kümneid tuhandeid aastaid? Võib-olla isegi rohkem kui paarsada tuhat aastat? Võib-olla... ligi miljon aastat?

Ja mis oleks, kui inimesed, kes elasid siin planeedil kümneid tuhandeid aastaid tagasi, ei ole meie esivanemad? Me pole nendega suguluses. Mis siis, kui inimesed, kes elasid siin veelgi varem, sadu tuhandeid aastaid tagasi, ei ole samuti meie esivanemad? Puudub pärilik ühendus. Puudub geneetiline ühendus, mida oleks edasi pärandatud. Äkki mõndade vanemate tsivilisatsioonidega ei ole me üldse seotud, kes olid siin ammu enne meid?

Enne, kui läheme edasi, siis pea meeles, et kui sa oled keegi, kes on väga tugevalt juurdunud evolutsiooniteooriasse, siis järgnevad asjad võivad sulle kõlada võõristavalt. Hoi lihtsalt endas seda ruumi, et võib-olla evolutsioon ei ole see, mis on ainus tõde, ning et leidub ka teisi asju, mis on meie eksistentsis rolli mänginud.

Sest evolutsiooniteooria dikteerib, et me arenesime välja siin, sellel planeedil. Et inimesed on justkui ainult selle maa seest välja tulnud. See tähendab, et rakud hakkasid ookeani põhjas paljunema ja tekkis mingi olend. See olend arenes edasi järgmiseks olendiks, kes lõpuks ookeanist välja ronis, õhku hingama ja maad mööda roomama hakkas, seejärel tõusis püsti ja muutus selliseks, nagu me oleme praegu – arenesid esimesed koopamehed ja siis nüüd ka tänapäeva inimesed. See on siis väga kokkuvõtlik ülevaade evolutsiooniteooriast.

Kui me evolutsiooni usume, siis me oleme kohustunud uskuma ka seda, et selle planeedi inimesed tekkisid siin planeedil, jäid kõikides olukordades ellu ja jõudsid otsapidi välja sellesse situatsiooni, kus me oleme täna. See tähendab, et inimese tekkepunktiks on rakud ookeanis, kes arenevad edasi olendiks, kellest hiljem saab imetaja ja lõpuks inimene. Niiet see esimene inimene, kes iganes ta ka poleks olnud, millal iganes see ka poleks olnud, arenes välja ilma ühegi katkestuseta nendest teistest olenditest. See tähendab, et see inimese mudel, see inimrass tol hetkel ei olnud kunagi kogenud ühtegi katkestust, mis oleks evolutsiooniahela murdnud. See tähendab, et me oleme olnud elus ja arenenud alates sellest ajast, kui need väga ammused rakud ookeani põhjas arenema hakkasid.

Mis siis, kui ma räägiksin sulle midagi muud? Või mis siis, kui me lihtsalt lobiseme natukene – võta või jäta, kõik võib olla. Mis siis, kui ma ütleksin sulle, et me oleme siin olnud väga kaua aega ja meid on vahepeal minema pühitud. Ning siis pidi kõik otsast peale algama. Mis siis, kui ma ütleksin, et seda juhtus rohkem kui ühel korral? Olime siin. Olid tsivilisatsioonid. Meid pühiti minema. Ja me pidime jälle otsast peale alustama. Mida ma mõtlen “minema pühkimise” all? Ma mõtlen seda, et meid eemaldati, me surime välja.

Mis siis, kui ma ütleksin, et siin planeedil elasid inimesed – inimkond, humanoidid – ja õitsesid mitmed tsivilisatsioonid. Aga iga kord juhtus midagi, mille tagajärjel kõik need tsivilisatsioonid hävisid. Ja siis, tuhandeid aastaid hiljem, algasid uuesti. Kujuta ette planeet Maad kui üht suurt kriiditahvlit. Mäletad, kui kooli ajal õpetaja kriidiga tahvlile kirjutas. Kujuta ette Maad kui suurt tahvlit, mille peale õpetaja kirjutama hakkab. Siis aga võtab kustutaja ning pühib kogu tahvli tühjaks. Ja kõik hakkab otsast peale. Ja kogu planeedil elav tsivilisatsioon on minema pühitud – läinud. Tagasipöördumatult.

Ning ühel hetkel tõstab pead uus tsivilisatsioon. Aga see ei alga evolutsiooni läbi – ei alga nii, et ookeani põhjas mingid merekarbid ja austrid hakkavad läbi mingi juhuse sünnitama uusi olendeid, kes merest välja roomavad, siis mõnekümne tuhande aasta pärast hakkavad püsti seisma, seejärel

primaadiks muutudes... Mis siis, kui asjad ei käi üldsegi mitte nii? Vaid hoopis nii, et tsivilisatsioon õitseb, siis kaob... Uus tsivilisatsioon algab ja kaob.

Ja mis siis, kui niimoodi läbi tsivilisatsioonide liikudes jõuame järsku ühe kõige hiljutisema tsivilisatsioonini – nagu näiteks see, milles oleme praegu. Tsivilisatsioon, milles me oleme elanud... me tegelikult ei teagi kui kaua täpselt. Me teame, et see on vana, me teame, et me oleme siin mõnda aega elanud – on toimunud mõningaid avastusi. Aga samas, mitte liiga kaua. Me ei ole siin tegelikult üldse nii kaua olnud. Ja ometi me oleme, ja mingis mõttes ei ole ka – sest tsivilisatsioon on minevikus minema pühitud. Ning eelmise ja järgmise tsivilisatsiooni vahel võib olla suur tühimik.

Aga see tsivilisatsioon, milles me oleme praegu, ei ole olnud eriti pikk, sest see pole kestnud sadu tuhandeid aastaid ilma katkestuse või vahele segamiseta.

Kui inimkond ei tekkinud siia evolutsiooni läbi, siis kuidas me siia saime? Erinevad inimesed usuvad erinevaid asju. Terve hulk inimesi usuvad evolutsiooni ja terve hulk inimesi usuvad loomisse Jumala poolt. Igaühel on oma asi südames, hinges, mingi tunne, millesse nad usuvad. Tähendab see siis evolutsiooni, et me tulime ookeanist, või Jumal lõi meid kui Aadama ja Eeva.

Kuid see, *kuidas* meid täpselt loodi, ei olegi tegelikult hetkel fookuses. Mis oleks, kui ma ütleksin, et me kuidagiviisi sattusime siia planeedile, aga meid loodi kusagil mujal. Ja mis iganes sinu uskumussüsteem meie loomise osas on, võib ikkagi tõsi olla, lihtsalt see toimus kusagil mujal, mitte siin. Niiet kui sa usud evolutsiooni, mida koolis õpetatakse, et me tulime välja soost või ookeanist, siis see juhtuski, lihtsalt kusagil mujal. Ja kui sa usud, et Jumal nipsutas oma sõrmi ja ilmus inimene – või loodi Adam –, siis see juhtuski, aga kusagil mujal. Mõtleme seda siis nii, et kuidas iganes inimkond loodi, see juhtus kusagil mujal, kaugel siit. Ent siis me jõudsime otsapidi siia.

Võib-olla sul on mõni teine uskumus meie loomise kohta. See on täiesti okei – lihtsalt mõtle nii, et mis siis, kui see ei toimunud siin sellel planeedil, vaid kusagil mujal.

See toob meid järgmise küsimuse juurde: kas leidub elu väljaspool Maad? Elu teistel planeetidel, teistes päikesesüsteemides, teistes galaktikates?

Mõned inimesed juba teavad, et Marsil oli kunagi elu. Mineviku tsivilisatsioonid. Marsil leidub kujusid. Marsil leidub sõjamasinaid. Marsil leidub igasuguseid jäänuseid. On tohutul hulgal tõestusmaterjali, et Marsil oli kunagi elu. Seal olid tõepoolest päris tsivilisatsioonid, kes õitsesid – seal leidis ehitisi, maju, linnu. Aga mis juhtus? Kuidas on nii, et enam neid seal pole?

Punane planeet on parim näide kurjusest ja hävingust. See on tühermaa, mis tekkis seetõttu, et seal peeti sõda sõja otsa. Kujuta ette planeeti, mis oli kunagi ilus koht, ilus planeet veekogude, puude ja rohelusega, millest sai tuumakatastroofijärgne tühermaa. Kõrb.

Kas oled kunagi mõelnud, et kümneid tuhandeid aastaid võib olla möödunud ja olukord Marsil pole ikka veel jõudnud tasemele, kus seda planeeti oleks võimalik taastada? Kus oleks võimalik alustada uut suurt tsivilisatsiooni, mis võiks õitseda. Kus vesi oleks jälle puhas ning puud ja taimestik kasvaksid. Kui kaua võtab aega, et planeet Marss suudaks ennast terveks ravida, puhastada, et elu saaks selle pinnal jälle eksisteerida ja õitseda?

Kas meie siin, planeet Maal, liigume sarnase saatuse suunas? Sõjamasinad – kui sa mõtled tuumarelvadele, mis meil siin planeedil on, siis need on võimelised hävitama elu tervel Maal ning

muutma selle kõrbeks ja tühermaaks, täpselt nagu juhtus Marsiga. Need masinad on isegi võimelised muutma meie planeedi punaseks – punaseks hapete ja radioaktiivse tolmu tõttu. Mis siis, kui selline asi siin planeedil juhtuks? See ei oleks looduskatastroof. See oleks sõjamasinate katastroof – kurjus igal tasandil. See muudaks Maa tühermaaks ja tsivilisatsioon häviks. Kogu elu planeedil häviks täielikult. Kui kaua me oleksime tühermaa? Kui kaua on Marss olnud tühermaa? Kui kaua võtab planeedil aega enda puhastamine, et jälle otsast alata?

Praegu oleme me Maal ajaloos sellises kohas, kus *võib* aset leida looduskatastroof – näiteks vulkaan, mille tagajärjel taevas kattub häguga ning blokeerib päikesevalguse. Fotosünteesi ei toimu, taimed ei kasva, me ei saa end toita. See võib juhtuda. Aga suure tõenäosusega see, mis siin Maa peal kunagi suure nihke põhjustab, ei ole vulkaan. Ega suur üleujutus. See saab olema kurjuse ja ahnuse poolt põhjustatud häving. Ja see on see, mis viib planeedi uude faasi. Seda ei põhjusta mitte üleujutus ega vulkaan ega ka mitte näiteks see, et kuu kaldub oma trajektoorilt kõrvale ja toob kaasa tuhandeaastase katastroofi Maale.

Kas on võimalik, et varasemad tsivilisatsioonid on üha uuesti ja uuesti hävinud looduskatastroofide tõttu? Meteoriid, suur üleujutus, mingisugune nihe, mis kõigutab Maa telge? Või mingi nihe, mis toimus kuul? Kas on võimalik, et me hävisime ja ilmusime siis uuesti; möödusid tuhanded aastad ja me kadusime jälle ning seejärel ilmusime taas välja? Ja kui need olid looduskatastroofid, mis panid meid kaduma, sel ajahetkel tsivilisatsioone põhimõtteliselt hävitades ja minema pühkides, siis kuidas me saime taas ilmuda? *Kuidas* me siis uuesti siia tekkisime?

Lavastatud stseen, Anthony näitleb.

Mehehäääl: “Täna on nii ilus õhtu, kas pole? Mulle nii meeldivad need hilisõhtused jalutuskäigud. Õhk on nii värskes.”

Kostuvad kummalised tehnilised helid. “Appi, mis see on, kas sa näed seda? Võta oma telefon välja! Kuhu see läks? See maandus vist teisel pool mäenõlva. Tule, lähme sinna! Jookseme!”

Jooksevad. “Issand jumal, vaata, see on lendav taldrik. Mida nad teevad? Kas sa näed auru? Vaata neid tulesid... Uks avaneb! Kas sa näed seda ust? Võta telefon välja ja tee sellest video! Seal see ongi. Issand jumal. Mis see on, mis sealt välja tuleb? Need ei ole inimesed. Issand jumal, need on tulnukad. Kas nad vaatavad meie suunas? Kas nad näevad meid? Hoia pea madalal... Ma ei saa liigutada... Kas sa saad oma jalgu liigutada? Miks ma tunnen, et ma olen paralüseeritud? Nad tulevad siia poole... Ai, laske mind lahti. Laske mu sõber vabaks! Ärge viige mind sinna laeva!”

Kuidas siis tuleb tsivilisatsioon uuesti tagasi? Räägime natukene Noa laevast. Suurest Laevast. Laevast, mis ehitati, kuna Noa, kes oli prohvet, kuulis Jumala häält. Ta kuulis Jumala häält ütlemas: “Sul tuleb ehitada seesugune laev. Ja jätkata selle laeva ehitamist ning mitte alla anda ja mitte mingil juhul oma tegevust katkestada, vahet pole, kui hullumeelsena see teistele – külale või kogukonnale – näida võib.” Inimesed jälgisid Noad ehitamas seda hiiglaslikku laeva ja naersid ta üle. Nad ei uskunud mitte millessegi, mida ta rääkis. Nad ei uskunud, et see, mida ta tegi, oli õige.

Noa kuulis häält, mis rääkis suurte vihmasadude tulekust, ning ütles seda inimestele: “Vihmasadu on tulemas”. Ta kogus kokku loomi, kaks tükki korruga, ja peatselt algasidki vihmad. Need ei alanud alguses suurelt, vaid üsna kergelt. Aga päevad möödusid ja vihmasadu muudkui kestis, üha tugevamalt ja tugevamalt. Loigud muutusid väikesteks jõgedeks, siis tiikideks ja järvedeks. Kõik oli vett täis. Veetase tõusis ja laev murdis vabaks, hakates vee pinnal sõitma. Kõik muutus laiaks ja lõputuks ookeaniks.

Noal oli töö, mis vajas tegemist. Selleks oli elu tagasi toomine planeedile. Selleks oli planeedi

taastamine. Juhised pärinesid Jumalalt. Noa kuulis Jumalat ütlemas: “Sa pead need loomad päästma ja seejärel vabaks laskma, kui aeg on küps.”

Aga mis siis, kui Noa ei olnud inimene? Mis siis, kui Noa laev ei olnud puidust laev, vaid hoopis kosmoselaev? Kosmoselaev, millel sõitis prohvet. Mitte inimene, vaid prohvet, kes kuulis häält ja tegutses vastavalt talle antud juhtnöõridele.

Ühe teatava päikesesüsteemi teataval planeedil on aset leidmas suur üleujutus ja see planeet on tarvis pärast üleujutust taastada. Niisiis, tolles kosmoselaevas sõitev prohvet saab juhised sinna minna. Ja koguda elu – koguda inimesi ja loomi teiselt planeedilt. Kui nad saavad kokku kogutud, siis võtta suund planeet Maa suunas. Nõnda, et kui vesi taandub, siis kosmoselaev maandub kuival maal ja laadib koorma maha – eri sorti loomad, erinevad inimesed ja palju varustust.

Kuid siis see varustus kasutatakse ära ja inimestel on vaja leida viis, kuidas end toita. Niisiis, kosmoselaev ja prohvet saavad uue käsu, milleks on jätkata uue varustuse toomist senikaua, kuni inimesed suudavad ise end elus hoida. Seda praktikat jätkatakse põlvkond põlvkonna järel. Planeedile tuuakse varustust, samal ajal õpivad inimesed, kuidas end toita, kuidas toitu kasvatada, elus püsida, varjualust ehitada.

Aja möödudes, kui inimesed on saanud iseseisvaks, varustuse jagamine lõppeb. Sadu ja sadu aastaid on fookus järjepidevalt püsinud ellujäämisel, mitte dokumenteerimisel. Ei ole energiat, ressursse ega aega asjade korralikuks dokumenteerimiseks. Tuhat aastat läheb mööda; dokumenteerimise asemel on vaid suusõnalised lood. Vanad jutud ammustest aegadest ja laevast ning sellest, kuidas esivanemad on siia jõudnud. Algab kivide kasutamine kunstis: kivikoobastesse kraabitud joonistused, pildid. Lood kunagisest suurest üleujutusest muutuvad vaid kaugeks kuminaks. Aga need sosinad ja lood ei ole pärit üleujutuse-eelsetelt inimestelt. Need lood ei pärine tsivilisatsioonist, mis eksisteeris kaua enne üleujutust; need pärinevad inimestelt, kes tulid pärast. Nad ei tea üleujutuse kohta palju.

Algupärane kosmoselaev, mis pärast üleujutust tsivilisatsiooni kohale transportis, ei tulnud järgnevate tuhandete aastate jooksul enam tagasi. Aga põhjus, asja tuum, miks inimesed üldse selles piirkonnas elasid, peitus laevas. Ajapikku õppisid inimesed laevu ehitama ja nende arusaam laevast kujunes ümber laeva, mis sõidab ookeanil või veeteedel. Arusaam laevast ei hõlmanud enam laeva, mis lendab kosmoses. Ja nii muutub lugu.

Lähme nüüd tagasi üleujutuse-eelsesesse aega. Mis oleks, kui üleujutuse-eelse tsivilisatsiooni inimesed ei olnud mitte ainult inimesed? Mis siis, kui need olid inimesed JA maavälised tulnukad? Ja selle asemel, et kogu planeedil toimus üleujutus, ujutas Jumal üle vaid ühe osa planeedist? Sellise osa, kus asus tsivilisatsioon, kuhu kuulusid lisaks inimestele ka tulnukad.

Aga need tulnukad olid halvad tulnukad. Neil ei olnud Jumala poolt antud juhiseid olla inimrassi jaoks produktiivsed ja kasulikud. Need halvad tulnukad olid planeedile tulnud omal initsiatiivil ja nad olid hävitava olemusega. Nad kahjustasid inimrassi. Nad vigastasid naisi. Nad takistasid inimrassil õitsemast. Nad varastasid nende ressursse. Nende isu oli suur ja nad ei panustanud tsivilisatsiooni, et see saaks õitseda ja terve olla. Nad olid takistus teel, mis põhjustas probleeme, nii et tsivilisatsioon oli lagunemas. Olukord oli muutumas problemaatiliseks, see oli nende tulnukate tõttu laostav.

Aga nendel halvadel tulnukatel puudusid peened teadmised. Neil ei olnud kosmosetehnoloogiat. Nad olid sellist sorti tulnukad, kellel polnud kosmoselaevu. Nad saabusid siia ühe kosmoselaevaga, mida juhtisid teist sorti maavälised tulnukad, kes nad siia maha panid.

Kui sa usud, et selle planeedi väliselt eksisteerib elu – elu galaktikates ja universumis – ja sa usud, et on olemas erinevaid maaväliseid olendeid, kes pärinevad erinevatelt planeetidelt ja galaktikatest kogu universumis, siis kas on võimalik, et on olemas väga halbu tulnukaid ja väga häid tulnukaid? Ja kas võib olla, et on olemas maaväliseid olendeid, kelle laevad kannavad laadungit, mida on vaja kusagil maha laadida?

Laadungit, mida on vaja maha laadida teatavas päikesesüsteemis, sest nad *peavad* seda tegema. Nad peavad tühjemaks oma laeva. Planeet Maa on selleks hea koht. Ja kas on võimalik, et halvad tulnukad võisid maha panna teistsugused tulnukad, kellel polnud kosmoselaevu, kuid kes ometi ühinesid Maa tsivilisatsiooniga ja proovisid selles kasvada ja edeneda? Ja see tsivilisatsioon alguses võttis nad vastu, andis neile võimaluse; ent nad ei olnud võrdväärsed. Selle asemel need maavälised, kes olid siia maha pandud, hakkasid tsivilisatsiooni hävitama.

Ja ütleme, et sa usud Jumalasse. Ütleme, et sa usud Loojat, Universumit või mingitlaadi Universumi Väge... See Jumal, või Vägi, otsustas planeedi üle ujutada, et elimineerida need hävitavad maavälised olendid. Ja mis siis, kui see polnud mitte Jumal, kes selle üleujutuse korraldas, vaid see oli kõigest õnnelik juhus, hea ajastus? Või mis siis, kui see polnud ka ajastus, see polnud Jumal, kes üleujutuse korraldas, vaid hoopis veel üks erinev maavälise rass – heade maavälise rass?

Ja see heade tulnukate grupp, kes nägi olukorda pealt ja nägi, kui destrukttiivne see olukord oli, otsustas proovida probleemi lahendada ning hakkas üles sulatama jäämägesid. Või kasutas oma tulnukateholoogiat, et ümber suunata massiivne jõgi, pannes selle liikuma täiesti teise suunda, tsivilisatsiooni suunas. Või kas nad kasutasid tulnukateholoogiat, et luua niiskust, massiivsel hulgal niiskust? Ja kasutasid oma tehnoloogiat, et luua gaase – gaase, mis soodustavad vihmasadu? Kontrollimatut, lõppematut vihmasadu. Raske sadu kestab kuude ja kuude kaupa, uputades tsivilisatsiooni. Ja mis siis, kui üks nendest tulnukatest, kes aitas üleujutust korraldada, et seda tsivilisatsiooni hävitada, sai sõnumi otse Jumalalt, et seda tulebki teha.

Ja kui see suur üleujutus toimus, kas võis olla, et samal ajal leidsid aset ka sõjad? Ja mis siis, kui seal eksisteeris ka teine tsivilisatsioon, mis hävitati samal ajal? Tsivilisatsioon, mis õitses, mis ei olnud destrukttiivne. Ja see asus madalalal, see ei asunud kõrgel merepinnast. Nii et kui üleujutus toimus, siis see vajus vee alla. Ja see oli **Atlantis**. Väga kõrgelt arenenud tsivilisatsioon, mis oli varemalt siia toodud maavälise poolt.

*

Kuid maavälised tulnukad ei toonud planeedile mitte ainult arenenud tsivilisatsioone. Toodi ka kummalisi olendeid teistelt planeetidelt.

Lavastatud tseen, Anthony näitleb.

Mehehää! räägib: “Ma armastan siin kalal käia, armastan seda kohta siin. CJ, sul sööta on? Super. Ma viskan oma sööda sisse. Kuhu sa lähed? Natukene eemale? Okei, aga viska kindlasti oma sööt sisse, me ei taha saagist ilma jääda. *Hingab sügavalt sisse.* Oh, siin on lihtsalt imeline. Nii värske õhk. Ma lähen vaatan natuke ringi, siin on nii ilus.”

Kaugusest kostab karjumist.

Esimene mees: “CJ? Mis juhtus? Kus ta on? *Jookseb sõpra otsima.* Issand jumal. *Hingeldab.* Misasja, tema õngenöör on kadunud. Oota, veest tulevad jäljed välja. Näevad välja nagu lõpuste ja küünistega jalad! Mida... Tundub, nagu ta oleks vette veetud... Kas seal ulbib tema jalanõu?”

Üle kogu maailma ringleb lugusid inimestest, kes kogevad kokkupuuteid olenditega. Olenditega, kes ei ole inimesed. Olenditega, kes ei ole loomad. Kui sa kuuled ühte sellist lugu, siis sa võid mõelda: äkki inimene nägi lihtsalt karu? Või äkki ta nägi hirve; hirv oli see, kes läbi metsa jooksis. Või äkki see rekkamees sõitis kogemata üle hundist. Kuid tegelikult inimene tuleb autost välja, vaatab, kellele ta otsa sõitis. See ei ole hunt. Ei ole ka koer. See on olend, kelle sarnast ta pole elus veel näinud. Suust paistavad välja ebahütlased kihvad, pea on veidra kujuga ja keha on ebatavalises proportsioonis, täiesti teistmoodi kui lihtsal koeral või hundil või isegi karul.

Ja kui siis ametnikud jõuavad kohale olendit üle vaatama, kuuled nende käest: “Oh me lihtsalt vaatame natuke, mis meil siin on. Ärge muretsege, härra, te võite rõõmsalt edasi sõita, me viime selle olendi nüüd ise kaasa... Mida? Jah, tal on tõesti 10-sentimeetrised hambad, punased silmad, aga see on normaalne siin piirkonnas. Teil pole vaja millegi pärast muretseda. Oi, siit tulebki teine ametnik, super, nonii, pakime selle nüüd endale kaasa ja lähme, hmm, loomakliinikusse. Jah, just sinna me lähemegi. Oi, näe, helikopter tuleb. Jaa, see kõik on täiesti normaalne, las helikopter maandub ja me saame selle olendi sõjaväebaasi viia... ei, see tähendab veterinaariakliinikusse! Aga teie ärge muretsege.”

Juba ainuüksi siin USA-s leidub tuhandeid selliseid lugusid, ja veel tuhandeid lugusid saja või kahesaja aasta tagusest ajast. Lugusid, kus inimesed näevad asju. Inimesed, kes teevad metsatöid, lõhuvad puid, metsavahid, kes kogevad kokkupuudet seesuguse olendiga, keda nad elu sees varem näinud pole.

Kui ma olin noor, siis ma kuulsin lugu jahimehest, kes nägi metsas karu – ta oli päris kaugel, aga tulistas, sai pihta ja kõndis sinna, kus karu lebas. Ta vaatas maha ja nägi, et see oli surnud hiiglane (inglise keeles *sasquatch* – karvane suure ahvi laadne olend, suurjalg, ahvinimene). Ta oli kogemata tulistanud hiiglaste pihta. Kui ta oleks teadnud, et tegemist on hiiglasega, siis tõenäoliselt ei oleks ta tema pihta tulistanud. Aga ta ei teadnud – kaugelt nägi see välja nagu põder või karu – miski, mis sahistab läbi põõsaste ja võiks olla tema märklaud. Ta ei teadnud, et ta tulistas hiiglastele selga.

Lugu läheb edasi sellega, et tema ja ta sõber kaevasid suure augu otse hiiglaste kõrvale, lükkasid ta auku ja matsid maha. See toimus 1930ndatel, aga lugu tuli ilmsiks alles siis, kui ta oli vanem – 30 aastat hiljem, 1960ndatel. Kui tema käest küsiti: “Miks sa sellest kellelegi ei rääkinud? Miks sa ei läinud ametivõimused sellest teavitama? Miks sa abi ei küsinud?”, siis ta ütles, et nad kartsid seda teha. Sest see olend nägi välja inimese sarnane – niivõrd sarnane, et nad olid šokis ja tundsid, nagu nad oleksid tapnud suure karvase inimese, kes on peaaegu kolm meetrit pikk ja kaalub üle kahesaja kilo. Kuid samal ajal nad said aru, et see oli ka mingitlaadi loomasarnane olend. Nad hoidsid juhtumit saladuses ja liikusid oma eluga edasi.

Kuid üle kogu maailma leidub lugusid kummalistest nähtustest – hiiglasted, lumeinimesed, ahvinimesed. Mõned lood on lihtsalt tavalised nägemised, kus keegi kõnnib mööda rada ja märkab hiiglast või ahvinimest. Ja on sellised lood, kus lumeinimene tuleb ei-tea-kust välja, rebib katki telgi ja tapab ära grupi inimesi, kes oli väljas matkamas.

Apalatši mäestikis ja selle ümber elavad inimesed teavad hiiglaste olemasolust. Nad näevad palju erinevaid olendeid, ja mitte ainult hiiglasteid, lumeinimesi või ahvinimesi. Nad näevad ka teisi olendeid – kedagi, keda kutsutakse hunt-meheks, kes on kahe meetri pikkune elajas. Või suitsuhunti (*smoke wolf*), kes on massiivne, pruunkaru suurune olend punaste silmade ja hundi peaga.

Ja siis on veel mõned eriti hirmsad olendid. Liblik-mees (*moth-man*). Kolm meetrit pikk tiibadega olend, keda nähakse vahetult enne millegi väga halva juhtumist. Ja ärme unusta ka chupacabrat.

Chupacabra ilmub erinevates maailma nurkades välja erineva kujuga ning on suure tõenäosusega vastutav mõningate müstiliste tapmiste ja kadumiste eest.

1864. aastal, Ameerika kodusõja ajal, nägid sõdurid õhus lendamas hiigelsuurt lindu ja tulistasid tema pihta. Selleks, et lind taevast alla saada, et teda tappa, oli vaja väga palju mehi ja relvasid. Lind kukkus maha, nad seisisid tema peale ja sellest tehti foto. See oli hiiglaslik tiivuline olend. Sõja tõttu oli toitu vähe ja talv hakkas saabuma. Nad jaotasid olendi osadeks, lõikasid ta lahti, küpsetasid ära ja toitsid sellega osa armeed. (https://themothman.fandom.com/wiki/The_Missing_Thunderbird_Photo?file=Moth606.PNG)

Müstilised õhu- ja maaolendid ei ole ainsad olendid, kelle pärast muretseda. Oli ka mereolendeid, järveolendeid, ookeaniolendeid. Jõekoletisi. Seda nii toona... kui ka praegu, siin Maa peal.

Üheks selliseks olendiks on merineitsi. Aga nähtused merineitsidest ei olnud kunagi sellised, nagu need on juturaamatutes. Tegemist ei olnud ilusa pikkade võltsripsmetega naisega, kellel on meik näos ja huuled värvitud, all kalasaba. Tõelised kokkupuuted merineitsidega ei olnud kunagi meeldivad. Need olendid olid humanoidi-sarnased, aga küüniste ja lõpustega jalgadel ja kätel.

Veeolendid tavatsevad inimestele rohkem tüli tekitada siis, kui pealtnägijaid juures ei ole. Paljude inimeste elud on nende olendite poolt hävitatud. On palju täiesti tõelisi juhtumeid, kus inimesed lähevad järve äärde või paadiga sõitma üksi, ilma teiste juuresolijateta, nii et ei ole kedagi, kes oleks näinud, mis päriselt juhtus – kuidas aset leidis midagi ülimalt õudset, toimus katastroof.

On palju lugusid. On üks, mida ma kunagi ei unusta. Tõestisündinud lugu. Kaks inimest paadiga järvel. Kaldast kaugel. Paat triivib ja järsku sõidab keset järve millelegi otsa. Inimesed peatavad paadi ja vaatavad ringi. Üks mees küünitab üle paadiserva ja vaatab vee suunas, teine mees istub paadiistmel ja jälgib pealt. Siis tuleb veest välja lõpuste ja küünistega käsivars, haarab esimese mehe jakist kinni ja tõmbab ta vette. Mees karjatab – ja on kadunud.

Teine mees otsib teda mõnda aega ja siis lõpuks läheb tagasi kaldale, et asjast ametivõimudele teada anda. Ametnikud tulevad kohale ja uurivad, mis juhtus. Mees jutustab neile, et ta oli koos oma sõbraga paadiga järvel, nad sõitsid millelegi otsa ja siis ta tõmmati vette millegi poolt, mis nägi välja nagu koletis. Ja loomulikult ametivõimud ei usu sellist asja eluski. Seega viiakse läbi uurimine, mille tagajärjel mees kaotab kõik ja lõpetab vanglas – oma sõbra tapmise eest. Tema ülekuulamisel vaatasid kõik pealtkuulajad teda, nagu ta oleks hull, kui ta üritas seletada, et tema ei tapnud oma sõpra, et ta sõna otseses mõttes nägi, kuidas koletis veest välja tuli ja tema sõbrast kinni haaras.

Mitte keegi ei usu sellist juttu – välja arvatud juhul, kui nad ise ühel päeval kogevad kokkupuudet veekoletisega või näevad tema tekitatud kahju oma silmaga, või kui neile õpetatakse, et sellised olendid eksisteerivad. Aga meile ei õpetata seda, seda varjatakse meie eest meelega. Kui kõik usuksid nende olendite eksisteerimisse, tekiks palju küsimusi. Ja need inimesed, kes panevad osa inimesi teisi kontrollima, ei taha, et need kontrollijad – kellele on ajupesu tehtud – sellistele teemadele mõtleksid. Nad tahavad, et kontrollijad kulutaksid oma energiat, oma ajujõudu, kõigele muule, mida neid on treenitud ja ajupestud uskuma ühiskonna narratiivide kohta. Nad ei taha, et inimesed süsteemist väljuksid, et nad normist kõrvale kalduksid, et nad uuriksid asjade kohta, mis kõik senised uskumused segi paiskaks.

Kui teadus, ametnikud, võimupositsioonil olevad inimesed ja meie liidrid ei räägi nendest olenditest, ei maini nende olemasolu, siis jääb mulje, nagu selle maailma valitsejad varjaksid midagi, nagu nad

oleksid ebasiirad – või nagu nad lihtsalt ei teaks, mis toimub. Mis tähendab, et pole seda kindlust, ei ole teadmisi ja teadlikkust olendite kohta, ning kokkupuuted kummaliste olenditega on alati lõppenud pealtnägija hulluks tembeldamisega. See metsa sees elav inimene on hull. See inimene, kes parvega mööda jõge sõitis ja nägi midagi suurt ja soomustega kaetut veest välja kargamas ja kaldale jooksmas – see inimene näeb luulusid ega tea, millest ta räägib.

Inimene, kes metsas jalutades näeb suurt elajat üle metsaraja jooksmas – elajas ajab taga hirve, saab ta kätte ja tapab kohapeal – ja inimene proovib sellest siiralt rääkida, see inimene on pärast sellist kogemust igaveseks muutunud. Tema arusaam elust, tema reaalsus on igaveseks muutunud. Ta ei usalda enam süsteemi. Süsteem ütleb talle, et ta on hull. Süsteem sunnib ta vaikima. Süsteem ütleb, et võibolla ta kujutasid seda ette ja tal on vaja psühhiaatri vastuvõtule minna. Või äkki ta on lihtsalt tähelepanunäljas, et mõtleb välja sellise suurejoonelise loo, et teised talle tähelepanu pööraksid, et ta saaks ennast erilisena tunda. Samal ajal inimesed, kellel sellised kogemused on, teavad tõde. Ja nad teavad, mida nad omaenda silmadega nägid.

Kuid ajad on praegu muutumas. Tulekul on uus normaalsus. Igaühel on kaamera peos – seda pole kunagi varem juhtunud. 50 aastat tagasi olid kaamerad suured, kohmakad ja problemaatilised ning pidi minema sügavale metsa sisse koos oma kaamerateaga pikaks ajaks ootama, lootuses hiiglast kohata. Praegu aga on igaühel kõrgtehnoloogilised telefonid taskus, millega on võimalik video salvestada sekunditega – kõrgekvaliteedilised selged videod ja pildid. Ja just selle tõttu ongi sündimas uus normaalsus. See on juba teel. Juba praegu leidub palju inimesi, kes on neid olendeid oma kaameraga jäädvustanud – kaasaarvatud majade valvekaamerateaga. Nüüd, kui üha rohkem ja rohkem inimesi saab otseseid kokkupuuteid ja neil õnnestub see kokkupuude salvestada – täpsemini videoformaadis salvestada – hakkab see muutuma uueks normaalsuseks.

Ja siis ühel hetkel lõpuks ka ametivõimud, valitsused, maailma juhtivad inimesed ütlevad: “Ah? Ah see? Jajah, me oleme alati sellest teadlikud olnud. Sul on õigus, selline olend on loomulikult olemas. Teadlased ja uurijad on sellise olendi juba kinni püüdnud ja tema peal tehakse teste ja, tõesti, sul on õigus, siin on küll sellised olendid. Kõik on okei, see on normaalne. Usalda meid. Usalda meid. Nojah, me oleme alati nende olemasolust teadnud, sina ju ka oled nende olemasolust tegelikult teadnud, jätkame nüüd lihtsalt sinu ajupesuga.” Ja nii see läheb.

Aga samal ajal – mis saab nendest inimestest, kellele on kogu selle aja jooksul öeldud, et nad on peast segi? Või kes on kaotanud oma elud või pandud vangi sellepärast, et nende sõber tegelikult päriselt oligi järve tiritud. Või mis sai nendest, kes pandi psühhiaatrikliinikus rohtude peale, sest kaheldi selles, mida nad nägid? Aastakümnete vältel on kahtluse alla seatud tuhandete inimeste tunnistused, neid ei ole kunagi valideeritud süsteemikontrollijate, ametnike, valitsuste, liidrite poolt. Nende läbielamisi ei ole mitte kunagi valideeritud. Aastate vältel on paljud inimesed end seetõttu ära kaotanud. Nad on kaotanud oma mõtteselguse, sest nende läbielamisi ei ole valideeritud. Nad ei saanud kelleltki mõistmist; neile öeldi, et nad on hullud – täiesti hullud, kes ei sobitu tänapäevasesse ühiskonda.

Ja kuna see, mida nad kogesid, oli nii intensiivne ja paljude jaoks niivõrd haavav, nii rõhuv nende teadvusele, siis see muutis neid ja pani neid kõiges kahtlema. Kahtlema oma religioonis, oma eksistentsis. Kahtlema selles, kust me pärit oleme – või *mis* me oleme. Kuidas see sai olla võimalik? Sünnivad kahtlused Jumala suhtes. Kahtlused valitsuse ja süsteemikontrollijate suhtes. Kahtlused ja segadus kõige suhtes. Ja nad on täielikult välja kistud sellest mullist, mida süsteemikontrollijad meie kõigi jaoks loovad.

Siin planeet Maal meid treenitakse ja manipuleeritakse kartma ainult neid asju, mida süsteemikontrollijad tahavad, et me kardaksime. Selle planeedi üle valitsevad inimesed otsustavad, mida meie tohime näha ja kogeda ning mida me peaksime kartma. *Nemad* teevad need otsused *meie* eest, selleks, et me ei murraks endid nende ehitatud mullist välja ning ei lõpetaks nendest sõltumist. Süsteem on meelega nõnda üles ehitatud, et me oleksime nendest sõltuvuses, selleks, et nemad saaksid integreerida seda, mida nemad tahavad, meie peale ja meie sisse, igal võimalikul moel – ka meie mõtetesse. Nad võivad varastada endale meie teadvuse, sisestades sinna seda, mida nemad tahavad, et meie õpiksime ja usuksime.

Kui asi jõuab ükskord sinnamaale, et süsteemi kontrollijad – juhid, valitsusasutused – ei saa enam eitada, et need olendid päriselt olemas on ja et need on reaalsed, sest neid jäädvustatakse tehnoloogia ja kaamerate abil ja inimesed kogevad nende olenditega rohkem kokkupuuteid – kui nad ükskord ei saa seda enam eitada ega kahtluse alla seada, siis *nemad* otsustavad, kuidas nad seda uut teadmist inimkonda integreerima hakkavad.

Nüüd algab inimeste ajudega mängimine, manipulatsioon. “Hei – me juba teame nende olendite olemasolust. Kas teie siis ei teadnud või? Te ei olnudki asjaga kursis? Jaa, me oleme kogu aeg nendest teadnud. Ja me hakkame sinu lastele ise nende olendite kohta õpetama, nii nagu meie tahame narratiivi kontrollida. Nii, nagu meie tahame selle loo süzeed kontrollida. Nii et kõik järgnevad generatsioonid õpivad nende olendite kohta seda, mida *meie* tahame neile õpetada.”

Ja siis, kui seda planeeti valitsevad inimesed kontrollivad loo narratiivi, siis hakkab aset leidma umbes selline stsenaarium: “Jah, sa nägid olendit, tõesti nägid, on üks selline olend, keda teadus on suutnud tuvastada ja uurida, ja see olend tuli välja jõest, milles oli palju kemikaale, see olend oli muteerunud. Varem oli see tõesti ikka täitsa normaalne madu, aga see kuidagi kasvas endale palju jäsemeid juurde, kuidagi kasvas pikaks, aga tõsi-tõsi, see on tõepoolest kummaline olend ja sa nägid seda.”

Ja nii nad hakkavad seda tegema – midagi sarnast. Seda selleks, et inimesed, kes selle teemaga esimest korda kokku puutuvad, reageeriksid umbes nii: “Kas sa nägid seda uudist? Kas sa nägid seda uudist olendist, kes tuli veest välja ja sõi kitse ära, kellel olid suured küünised ja soomused, ja et väitetavalt see toimus suure kemikaalireostuse tõttu, või globaalse soojenemise tõttu või midagi sellist... Ja nad ütlesid, et selliseid olendeid hakkab nüüd rohkem tekkima?! Nii et me peame nende suhtes lihtsalt valvel olema...”

Sedamööda, kuidas aeg edasi läheb, proovivad nad teha nii, et me olenditega kohaneksime ja kohaneksime ka nende poolt pakutavate seletustega: “Oh, teadusel on kõik kontrolli all. Neil on üks olend laboris. Nad on suutnud selle identifitseerida. See tuli üldse mingilt Aasia kalaturult. Võib-olla on asi kliimamuutuses.” Mis iganes nad ei otsustaks meile serveerida, nad mähivad meid mõnusa sooja teki sisse, kus meil on hea ja mõnus olla, kus me ei tunne tegelikult eriti hirmu, sest nemad kontrollivad, mida me kardame või ei karda.

Nad ei taha, et me neid olendeid kardaks, välja arvatud siis, kui nad *tahavad*, et me neid olendeid kardaks. Lõpuks me muutume selliste asjade suhtes täiesti tuimaks. See kõik on üles ehitatud nii, et meid kõige suhtes tuimaks ja tundetuks muuta, et nad jätkuvalt saaksid meid kontrollida.

Üks oluline asi, mida teada, on see, et põhjus, miks nad hakkavad kontrollima seda, mida me nendest olenditest arvame või kuidas me nende kohta teavet hakkame saama, on see, et see takistab meid aja möödudes selle kohta küsimusi esitamast, et kust need olendid pärit on. Kust nad tegelikult pärinevad? Kogu narratiiv on kontrollitud, et me ei hakkaks kastist välja mõtlema, näiteks et kuidas on võimalik, et

need olendid siin on? Ja kas need olendid, keda me näeme, sobituvad kokku lugudega, mida võimulolijad meile räägivad?

Kui olendit nähakse ühes planeedi paigas ja see juhtub olema sarnane olendile, keda on nähtud planeedi teises piirkonnas, siis tegelikult see lugu ja narratiiv ei toimi enam, see lugu reostunud jões olevast muteerunud loomast. Ja kui rohkem olendeid kerkib pinnale eri paigus üle kogu planeedi, ja need püütakse ka video ja pildi peale, siis tuleb hakata seda lugu muutma.

See on põhjus, miks nad tegelikult üldse ei taha hakata sellest rääkimagi – sest ei ole võimalik hoida ühte ja sama veekindlat narratiivi sellest loost. Ja planeeti kontrollivate inimeste **suurim hirm** on, et me saame teada, kust need olendid päriselt tulevad. Milleks on – Noa laev. Kosmoselaevad, mis töid need olendid siia. Ja kuni tänapäevani endiselt toovad neid olendeid siia.

Mitmete aastatuhandete vältel on olnud palju Noa laevu – palju kosmosesõidukeid –, mis erinevaid olendeid meie planeedile toovad. Nende hulgas on maismaa-olendeid ja veeolendeid. Ja kui sa mõtled selle peale – mida paljud on juba teinud – siis sa mõtled: “Aga kuidas me ei näe neid olendeid kogu aeg? Kas või näiteks siin USAs?” Mida inimesed ei mõista, on see, et väga-väga vähe maa-ala USAs on inimeste poolt kasutuses. Suurem osa USA maa-alast on täiesti eraldatud sellest alast, kus inimesed peal elavad, kus on inimeste linnad ja äärelinnad. Suur osa USA maa-alast on valitsuse omand või eramaa. Sama kehtib ka Kanada kohta – valitsuse omand või eramaa. Sama kehtib ka teiste riikide kohta – valitsuse omand või eramaa.

Planeet Maal on **inimeste poolt kasutuses väga väike osa olemasolevast maa-alast**. *Enamik* planeedi maa-alast on meie pilgu eest varjul, meie sinna “mängima” ega elama ei pääse. Ja ometi samal ajal valitsusorganid ja maailma juhid, kontrollijad, üritavad meid veenda, et planeet on ülerahvastatud. Ka see on üks järjekordne narratiiv, mida nad tahavad, et me hoiaksime oma mõttemustris, oma teadvuses.

Nii et paljude nende olenditega toimub kokkupuude sellepärast, et me satume nende territooriumile. Me võtame ette pikemaid matkasid sügavamale metsadesse. Me ronime kõrgemale mägedesse, vaatame sügavamale ookeani põhja. Ja seda tehes võime kokku puutuda nende olenditega. Neid olendeid on ohtralt. Meie territoorium võib olla nende territooriumist ümbritsetud. Seega meie rajad puutuvad vahel kokku.

Kui tuleb päev, kus teadmised selliste olendite eksistentsist on täiesti avalikuks tulnud, siis süsteem paneb paika selle, kuidas me neid olendeid näeme ja tajume ning kas me neid olendeid kardame. Ja kui süsteem tahab, et me neid olendeid kardaksime, siis seda süsteemi enda kasu eesmärgil. Näiteks kui nad tahavad evakueerida mõne riigi teatava piirkonna, siis nad võivad kasutada olendi-hoiatust. “Selles alas elab mingi olend, see piirkond on väga ohtlikuks muutunud, teil tuleb evakueerida 60 kilomeetri raadiuses.” Samal ajal ei ole tegelikult selles piirkonnas mingit olendit tüli tekitamas, aga neil on vaja seda piirkonda inimestest tühjaks teha teistel põhjustel, mis on süsteemile parasjagu vajalik, või nad tahavad tekitada tüli selles piirkonnas elavatele inimestele mingil põhjusel, mis on süsteemile teada.

Teine asi, mis võib juhtuda, kui me lõpuks nendest olenditest teadlikud oleme, aga loo narratiiv on valitsejate käes: süsteem võib väita, et need olendid on nakkusohtlikud ja me võime nendelt mingi nakkuse külge saada, mis võib meid väga haigeks teha või isegi tappa, nii et nüüd tuleb võtta seda teatavat ravimit, kui sa elad piirkonnas, kus see olend samuti elab.

Või kui inimkond hakkab haigeks jääma millestki, mille kohta süsteem ei taha, et inimesed tõde teaksid, sest süsteem on ise sellega seotud – siis hakkab süsteem väitma, et kõik jäävad haigeks mingi

teatud tüüpi olendi tõttu, kelle nad on väidetavalt identifitseerinud. Ja selleks, et end kaitsta, tuleb teha midagi, mida süsteem ütleb.

Kui jõuab kätte aeg, mil planeedi kontrollijad – süsteemikontrollijad, planeedi juhid – otsustavad, et on sobiv aeg avalikult nende olendite olemasolu tunnistada, siis nad võivad seda esitleda ka ühel teisel viisil. Nad võivad väita, et need olendid on siin loomulikult, nad on loomulikult teel sellest keskkonnast välja arenenud. Põlisolendid. Sest see takistab meid rohkem küsimusi esitamast. Teadus ei olnud neid lihtsalt varem avastanud. Nad võivad hakata seda väga innukalt väitma.

Üks põhjus sellise teooria loomiseks on see, et paljudel juhtudel, kui neid olendeid märgatakse, siis juhtub samal ajal ka midagi üleloomulikku. Mõned inimesed, kes väidavad, et nad nägid olendit, muutuvad täiesti seletamatult paralüüeerituks. Nad on justkui kinni külmunud, liikumisvõimetud. Ja see ei ole lihtsalt sellepärast, et nad oleks hirmust halvatud – vaid nad päriselt ei saa ei joosta ega oma käsi liigutada.

Mõned inimesed, kes satuvad kokkupuutesse teatavate olenditega, näevad samal ajal taevas valgussähvatusi. Teised näevad taevas mingit identifitseerimata objekti samal ajal, kui nad märkavad olendit. Mõned inimesed näevad olendil kiirgavaid punaseid silmi. Ja mõned näevad tuleleeke, mis süttivad iseenesest, olendiga kokkupuute ajal või selle järgselt.

Mida need olendid näitavad, on üleloomulikud võimed – mis tähendab, et mitte siit planeedilt pärit, vaid kusagilt, kus olenditel on üleloomulikud võimed. Võimed, mis panevad tuleleegid iseenesest süttima, valgussähvakad taevasse ilmuma... Need on asjad, mida kaelkirjak, elevant, karu või kala teha ei oska.

Mis viib meid hämmastava küsimuseni: kust need olendid pärit on, kes nad siia tõi, ja kuidas nad siia saabusid?

*

Lavastatud tseen, Anthony näitleb.

Tagataustal lennumasina uste avanemise ja signaali piiksumise hääl.

Räägib mehehäääl: “Too need kaks lumeinimest siia. Las nad istuvad siia maha. Oh, need kaks hiiglast las lähevad sinna. Oi, jeerum, vaata ette, paberites on kirjas, et need kaks merineitsit on pärit planeet Zoltanilt, nii et ole nendega väga ettevaatlik, see merineitsi seal võib sul pea otsast rebida. Ühe töötajaga juhtus nii. Jaa, see oli kohutav, kõik kohad olid verd täis. Igatahes pargi need merineitsid sinna äärde. Kes veel sellelt laevalt tuleb? Issand jumal, see on ju jõekoletis. Jõekoletistega mulle tõesti ei meeldi tegeleda. Need on kõige hullemad. Miks? Need haisevad nii kohutavalt, nagu okse, kõhulahtisus ja haisvad vetikad ühekorraga. Oota, ma pean oma kaitsemaski tooma. Mis veel laevalt maha tuleb? Ahaa, seal on tulnukast laevajuht, ta tuleb siia poole ja tahab midagi öelda. Oota, ma pean oma tõlkemasina paika sättima, et ma saaksin aru, mida ta räägib.”

Veidrad tulnuka hääled räägivad, natukene ahvi hääle moodi.

“Rahu, rahu, me võtame kõik, mis teil täna on. Jaa. Nii, ma lülitan tõlkeseadme välja.”

Niisiis, see siin viib meid paari küsimuse juurde. Kui kosmoselaevad toovad meie planeedile neid võõraid olendeid – ja on toonud viimased 100 aastat – siis kas on olemas liit, mis on loodud planeet Maad juhtivate inimeste ja tulnukate vahel? Tehingud ja kokkulepped, mida vahendatakse ja läbi viiakse, et sellised olendid meie planeedile vastu võtta... Või kas need olendid tuuakse siia tulnukalaevade poolt suvaliselt ja planeerimata – millal iganes ja kuhu iganes? Või kas seda toimub

mõlemal viisil? Kas mõnikord on tegemist planeedi juhtide ja tulnukate liidu vaheliste tehingutega ja teinekord toovad kosmoselaevad olendeid siia oma suva järgi, ilma kokkulepeteta?

See viib meid järgmise küsimuse juurde. Kas inimesed, kes seda planeeti juhivad, on kontaktis tulnukatega? Kontaktis maavälistega? Ka muudes asjades, mitte ainult selles, mis puudutab neid olendeid.

Planeet Maal leidub hinnalisi (maa)varasid. Maavarasid, mille pärast me peame üksteisega sõdu. Maavarasid, mille pärast me omavahel võitleme. Hinnalised mineraalid, vesi, nafta – need on vaid mõned näited. Meie planeedil tehakse nende (maa)varade kättesaamiseks tehinguid. Need on tehingud erinevate suurettevõtete, riikide, valitsuste, sõjavägede, kulisside taga olevate inimeste vahel. Ja kelle vahel veel? Kes veel tahab oma osa saada? Kes veel tahab selle planeedi hinnalisi maavarasid?

Telefon, mida sa käes hoiad, vajab palju mineraale. Hinnalised mineraalid on põhjus, miks su telefon üldse töötab. Põhjus, miks su arvuti töötab, miks meie tehnoloogia töötab. Põhjus seisneb hinnalistes mineraalides, mida kaevandati selle maa seest.

Kosmoselaevad on samuti tehnoloogia. Ja kosmoselaevad vajavad hinnalisi mineraale. See viib meid tagasi kogu selle suure hulga maa-ala juurde USAs ja teistes riikides, mida tavainimesed ei kasuta, millele meil ei ole ligipääsu, mille peal meil ei lubata kõndida, mida meil ei lubata näha. Sadu ja sadu kilomeetreid maa-alasid, millele meil puudub ligipääs. Ja miks ei ole meil kogu sellele maale ligipääsu – samal ajal, kui meile sisendatakse, et me võtame siin planeedil nii palju ruumi?

Kui kogu planeedi rahandussüsteem ja majandus on üles ehitatud ressursside peale, mis selle planeedi seest pärinevad, ja enamik maa-alast on meile ligipääsmatu – meist eraldatud, kinni mässitud, ning meid sinna ei lubata ja sellest maa-alast meile ei räägita, ega ka sellest, kes seda omab – siis mida planeedi võimuorganid kogu selle maa-alaga teevad? Ja kelle kasutuses on ressursid, mis asuvad neil maa-aladel? Missuguseid tehinguid nendega tehakse? Kas on võimalik, et tulnukad teevad tehinguid inimestega siin planeedil? Maavälised teevad tehinguid väärismetallide ja muude hinnaliste ressursside saamiseks? Ja see on vahetuskaup. Võib-olla meie saame nendelt maavälistelt vastutasuks tehnoloogiat, samal ajal andes neile väärtuslikke ressursse oma planeedilt? Kas toimub kaubavahetus?

Ja teine asi on see, et ei ole olemas ühtainust tulnukat, ühtainust tulnukalaeva, ühtainust tulnukarassi. On väga palju erinevaid maaväliseid, kes tulevad eri planeetidelt eri galaktikatest. Universumi eri otstest. Juba ainuüksi selles galaktikas, milles asub meie päikesesüsteem, on loendamatuid päikesesüsteeme.

Nii et kas siin planeet Maal tehakse tehinguid erinevate tulnukarassidega? Vahetuskaupa, kus meie anname neile hinnalisi ressursse, samal ajal kui nemad annavad meile tööriistu ja tehnoloogiat?

Igäüks usub, et kui me loovutame verd, siis kogu see veri läheb kasutusse, et kogu inimese antud veri läheb otse haiglatesse. Ja samal ajal haiglad ütlevad, et neil pole piisavalt verd, et pidevalt on vaja rohkem veredoonoreid. Aga reaalsus on see, et mitte keegi tegelikult ei kontrolli paberil täpselt üle, kuhu kõik veri läheb. Sest haiglad saavad annetatud verest endale ainult murdosa. Kuhu siis kogu ülejäänud veri läheb? Annetatakse palju verd, kuid ometi suur hulk sellest verest ei jõua sinna, *kuhu* seda annetatakse.

Ja siis on veel kogu see ülejäänud veri, mis tekib sellest, kui vereanalüüside jaoks meie verd võetakse. Testide jaoks on neil vaja vaid üliväikest kogust verd, kuid ometi võetakse meilt alati rohkem verd kui see, mis neil kasutuseks vaja läheb. Nad ütlevad, et ülejääk visatakse ära. Tõde on selles, et tehniliselt

võttes on vaja ainult paar tilka verd, et sellest teha terve hulk teste. Aga verd võetakse palju rohkem ja seda kõike ei kasutata ära. Kuhu see ülejääv veri lõppude lõpuks siis läheb?

Võib-olla sa oled keegi, kes usub, et kogu vereanalüüside jaoks kogutav veri kasutatakse ära. See pole tõsi. Nad ei vaja sellest isegi murdosa – vajaminev kogus verd on lihtsalt nii imepisi. Aga kuhu kogu see veri läheb? Ja kuhu läheb ka kogu see veri, mille me veredoonorluse käigus loovutame? Ma räägin vere andmisest väga põhjalikult “Ajupäästja” raamatutes.

Kas on võimalik, et me vahetame oma kõige hinnalisemat ressursi – milleks on meie elujõud, meie veri, meie *päris* veri – tehnoloogia ja tööriistade vastu maavälistelt olenditelt? Ja kas on võimalik, et nad teevad selle verega midagi?

Ühe asjana võivad nad näiteks seda verd juua. Maavälised olendid võivad seda kasutada kütuseallikana. Teiseks, nad võivad meie vere seest ekstraheerida väärtuslikke mineraale ja mikromineraale. Kolmandaks, nad võivad vaadata selle seest meie geene. Sest lõppude lõpuks on need ju maavälised olendid, kes meid siia Maa peale elama panid. Palju, palju, palju aastaid tagasi.

On aeg rääkida paar minutit Kuust. Kuul on samuti palju väärtuslikke mineraale. Palju ressursse. Aga Kuu peal ei ole paigas reguloorset süsteemi. Seal ei ole riike ega valitsejaid. Ei ole inimesi, kes juhiks kuud. Kuul ei ole vaja tehinguid teha. Maavälised võivad lihtsalt Kuu peale lennata, Kuu kaatritesse laskuda ja hakata sügavalt Kuu seest hinnalisi mineraale kaevandama, ent seda tehes Kuud destabiliseerides ja nõrgestades, lõpuks selle seest õõnsaks kaevandades. Samal ajal destabiliseerib see ka planeet Maad.

Kui palju kaevandusi on praegu Kuu sees? Kui palju erinevaid tulnukarahvaid ja tulnukarasse kaevandavad praegu Kuu sisemuses, eraldades selle küljest hulgaliselt hinnalisi mineraale ja metalle, mida nad vajavad oma tööstuste jaoks? Kas on võimalik, et ühel hetkel variseb Kuu seestpoolt kokku? Ja kui Kuu hakkab lagunema, võivad suured tükid Kuu küljest eralduda ja Maa suunas lennata, lüües Maa oma teljelt välja nõnda tugevalt, et Maa hakkab kihutama Päikese suunas.

Ja see toob meid järgmise küsimuseni. Missugune tulnukarahvus või tulnukarass tahaks, et Kuu kokku variseks, koost laguneks ja Maa oma teljelt välja lööks? See ei ole kindlasti hea tulnukarass. Nii et see toob meid järgmise küsimuseni: kas on olemas halbu tulnukaid? Kas on olemas häid tulnukaid?

Hea ja halb ei eksisteeri vaid siin planeet Maal, kus on nii head – on kavatsused, mis on head; on head inimesed, kes teevad häid tegusid, kes tahavad, et Maal läheks elu paremaks, kes tahavad teisi inimesi ja inimkonda kaitsta. Ja siis on siin planeedil halvad inimesed, kes tahavad teisi inimesi hävitada, kes tahavad, et teised inimesed saaksid haiget, tunneksid end eksinuna, õnnetuna. Halvad inimesed, kes tahavad haiget teha ka planeedile, teades, et see tekitab probleeme headele inimestele.

See sama hea ja halb toimub ka väljaspool Maad, väljaspool meie päikesesüsteemi. Meie galaktikas, väljaspool meie galaktikat, teistes galaktikates. Hea ja halb ei eksisteeri mitte ainult siin planeet Maal. See on kõikjal universumis.

Ahnus eksisteerib planeet Maal – me kõik teame seda. Aga see viib meid järgmise küsimuseni: kas ahnus eksisteerib ka väljaspool planeet Maad? Samad reeglid, mis kehtivad planeet Maal, eksisteerivad ka teistel planeetidel ja teistes universumi paikades. Üks reegel on see: mitte miski pole tasuta võtmiseks. Universumis, päikesesüsteemis ja planeetidel eksisteerib omandiõigus. Kosmoselaev ei saa lihtsalt maanduda planeedil, hakata kaevandama ja võtta endale kõik selle planeedi ressursid, ilma, et

nad peaksid vastutust andma teisele tulnukarassile, ja siis algab sõda, ja siis tulevad tehingud.

Tulnukad ei saa lihtsalt sõrme nipsutada, ja kõrgtehnoloogiline tulnukalaev ehitab end ise kolme sekundiga. Jah – võib-olla on olemas selline tulnukarass, kes võib nipsutada sõrmi ja seejärel minema hõljuda, ja nii viisi eri dimensioonide vahel liikuda. Aga igatahes suurem osa tulnukalaevu on endiselt tehnoloogia, mis peab lendama läbi kosmoseruumi ning mida tuleb ehitada ressursidega, millel on mingisugune hind. Ja lisaks vajab kosmoselaev pidevalt uusi ressursse, et sellega saaks liikuda.

See toob meid tagasi küsimuse juurde: head tulnukad – halvad tulnukad. Missuguseid tehinguid nendega tehakse? Missugune kaevandamine toimub? Kas Maa peal kaevandatakse? Kas tehinguid tehakse heade tulnukatega või halbade tulnukatega? Või kas tegemist on natukene mõlemaga?

See toob meid veel ühe küsimuseni. Kas halvad tulnukad, kes võivad kontaktis olla Maa valitsejatega, õpetavad neid Maa valitsejaid, kuidas inimesi kontrollida? Ja kas see tähendab, et head tulnukad, kes on kontaktis Maa valitsejatega, proovivad teha vastupidist – vabastada inimesi selle planeedi pahategijate kontrollist?

Mis nüüd toob meid uue teema juurde. Kas meie hulgas elab maaväliseid olendeid? Kui meie hulgas elab maaväliseid, siis see peab olema kombinatsioon nii halbade kui headest maavälistest olenditest. Ja see kombinatsioon halbade ja headest, kes meie keskel elavad – misjaoks nad siin on? Mis on nende tööülesanne? Mida nad teevad? Ja kelle jaoks? Nad ei ole siin pelgalt selleks, et lihtsalt kõndida hot dogi putka juurde, tellida omale hot dog tsilli, juustu ja peekoniga, seda süüa, nautida ja siis öelda, et nad tegid seda kõike vaid selleks, et kogeda veidi teistsugust kulinaarset elamust.

Kosmoselaev ei lenda maha miljoneid kilomeetreid, et lihtsalt siia maanduda, ühineda meie kogukonnaga, oma kuju muuta, meiega koos ringi logeleda, natukene lõbutseda, palli mängida, ujuma minna ja meie toitu süüa. On suuremad põhjused, on suurem eesmärk. Kui tegemist on halva tulnukaga, siis eesmärk on siseneda meie teadusmaastikule, meie meditsiini, meie sõjaväkke ja kõikidesse teistesse valdkondadesse, millel on suur mõjuulatus.

Ja võib-olla see on põhjuseks, miks UFOde ja kosmoselaevade nähtuseid on kõikide nende aastakümnete ja põlvkondade vältel kutsutud ilmajaama õhupallideks, pettuseks, vikerkaareks, meteoriidiks, langevaks täheks. Selliste avastuste varjamise ja inimeste kogemuste mittevalideerimise põhjus võib vabalt seista selles, et võimul olevad inimesed, kes kogu planeeti juhivad, ei pruugi tahta, et inimesed teaksid UFOde ja maaväliste eksistentsist – sest nad võivad potentsiaalselt meie keskel elada.

Mida rohkem me maaväliste kohta õpime, seda rohkem see muutub normaalsuseks – UFOd eksisteerivad, maavälised eksisteerivad, on nii palju tõestusi kokkupuudetest... Valitsus teab selle kohta, maailma juhid teavad seda, me kõik teame seda ja me oleme üks suur õnnelik perekond, kes seda tunnistab... Kui selline asi juhtuks, siis see avaks ukse teistele mõttekäikudele, mis ei tundukski enam nii ebatõenäolised, näiteks – oota korra, kui on olemas nii palju kokkupuuteid kosmoselaevade ja maavälistega, siis kas on võimalik, et nad ka kõnnivad ja elavad meie keskel? Ja kes on sellega seotud?

Mis toob meid järgmise teema juurde. Sedamööda, kuidas maavälisest elust saab tavateadmine, tavaarusaam, tavaline osa igapäevaelust, võib sisse lüüa hirmu faktor. Ja see hirmu faktor võib olla jälle üks uus narratiiv, mida kasutatakse, et maailmale õpetada, mida nad peaksid maavälistest arvama või *kuidas* nad peaksid uskuma seda, mida nad maaväliste kohta näevad.

Kui kogu maailm on ühtseks saanud selles osas, et kõikide jaoks on ilmselge teadmine, et tulnukad eksisteerivad, see on igäühe ellu integreeritud – siis võib muutuda lugu sellest, kes need maavälised on ja mida nad meiega teevad. Või siis võib tulla aeg, mil maailma kontrollivad inimesed väidavad, et midagi on halvasti, midagi halba on nende maaväliste tõttu juhtumas. Siis lugu muutub ja kõik hakkavad hirmu tundma, ja *sellest* saab jälle viis, kuidas kõiki kontrollida.

Ja see võib viia uue valenarratiiviga looni: et kõik maavälised on meid sihikule võtnud, mistõttu kogu planeedil tuleb ühiselt kokku koonduda ja luua sõjarelv maavälise vastu. Narratiiv, mis ei pruugi isegi tõsi olla. See on taaskord narratiiv, millest kasu lõikavad inimkonna kontrollijad, inimesed planeedil, kes kontrollivad kõiki ja kõike. Ja võib-olla lõikavad sellest kasu ka maavälised, kes nendega koostööd teevad.

*

Räägime sellest, mida inimesed siin planeedil kõikide sajandite vältel otsinud on. Pühad reliikviad. Religioossed reliikviad. Seaduselaegas (Kuldne laegas Moosese II raamatust). Püha Graal. Veronika rätt. Püha Edwardi sõrmus.

Alustame Püha Graaliga. Paljud usuvad, et Püha Graal oli jooginõu, millest Kristus jõi koos oma apostlitega viimasel õhtusöömaajal. Seda jooginõud ei ole kunagi leitud. Seda on otsitud sajandeid. Inimesed üle kogu Maa on seda jooginõud otsinud. Templirüütlitel oli kirstude viisi erinevaid anumaid – hõbeanumaid, kuldnumaid, smaragdide, teemantite ja rubiinidega kaunistatud anumaid. Aga mitte ainult hõbedast ja kullast, vaid neil oli kogutud jooginõusid ka tinast, pliist, puidust. Kui ringles kõlakas, et mingist kirikust leitud puitanum oligi kadunud püha jooginõu, graal, millest Kristus jõi, siis templirüütlid krabasis selle endale, lisasid selle oma kollektsiooni, lootuses, et see anum avaldaks ennast neile, näitaks oma võimeid, oma pühasid võimeid, sest see oli anum, millest Jeesus Kristus jõi viimase õhtusöögi ajal.

Püha Graali ei otsitud ainult sel põhjusel, et Jeesus sellest jõi, vaid kuna selle jooginõu kohta räägiti lugusid, et see polnud mitte lihtsalt tavaline tass, vaid et see nägi välja ebatavaline ja et selles olid peidus mingisugused võimed.

Kas võib olla, et Püha Graal oli tegelikult mingi seadeldis, tööriist... Tulnukate tööriist või mingitlaadi instrument? Ja mis siis, kui Püha Graal ei olnud tehtud lihtsalt kullast, hõbedast, puidust, tinast või pliist... Vaid see oli valmistatud hoopis teisest metallist? Ja mis siis, kui see seadeldis ei olnud mitte graal, vaid sellel oli graali kuju, et selles oleks võimalik hoida vedelikku? Nii et sel momendil seda kasutati vedeliku hoidmiseks, et apostlid ja Jeesus Kristus võiksid sellest juua?

Ja kui kaua Jeesus Kristus seda graali – või seadeldist – omas? Kas see oli temaga koos mitmeid aastaid? Ja mida see seade või graal tegi? Kas see oli ellujäämistööriist? Kas see oli sojendi? Kas see oli jahuti? Kas see oli navigatsiooniseade? Kas see võis koguni olla kommunikatsiooniseade – sellega, mis on ülal? Või oli see lihtsalt vana puitanum, mille apostlid pärast õhtusööki ära kaotasid. Ja millal algasid otsingud Pühale Graalile? Kas see algas vahetult pärast Jeesus Kristuse ristilöömist? Või algasid otsingud Pühale Graalile juba ammu enne, kui graal Jeesuse Kristuse kätte sattus?

Ja siis on veel Seaduselaegas. On räägitud, et selle ehtas Mooses ja see kannab endas tahvlit kümne käsuga. Veel üks asi, mis Seaduselaekasse hoiule pandi, oli Aaroni sau – järjekordne israeliitide hinnaline reliikvia. Seaduselaegas rändas kaasa koos Moosese ja israeliitidega sinna, kuhu nad läksid. Kas on võimalik, et Seaduselaegas ei olnud ehitatud Moosese poolt, vaid oli hoopis maavälise

päritoluga tööriist, mis Jumala juhatusel Moosesele anti? Ja see tulnukate tööriist – laegas – toitis israeliite. Hoidis neid näljasurma suremast. Kütuseallikas, mida laegas tootis, oli manna, nii et israeliitid said süüa.

Räägiti, et Seadusealekal on jumalikud võimed. Nii et kui vaenlased tulid, siis israeliitid pidasid lahingus vastu tänu Seaduselaekale. Kas laegas võis olla võimas seade, mille Jumal oli saatnud tulnukate vahendusel alla Maa peale ja andnud Moosesele, et tema rahvas päästa? Kas Aaroni sau võis olla tööriist – tulnukate tööriist, seade – mis töötas koos Seaduselaekaga – teise tulnukate tööriistaga? Ja kas neid mõlemaid kasutati selleks, et eraldada Jordani jõe vesi kaheks, et israeliitid saaksid sealt läbi minna? Või oli see lihtsalt Moosese ehitatud puidust kast, mille Jumal oli käskinud ehitada kümne käsu ja Aaroni sau hoiustamiseks?

Anthony näitleb lavastatud stseeni.

Mehehäääl: “Kuulge, me peame minema ja laeka võtma. Mooses ütles, et me seda teeksime. Teie ka, me kõik. Ma ei tea, miks Mooses tahab alati, et just meie seda teeksime. Okei, kas olete valmis seda tõstma? Oi, ettevaatust, ära pilla Aaroni sau maha, mida iganes sa ka ei teeks. Jaa, kui sa Aaroni sau maha kukutad, siis võib midagi halba juhtuda. Seda on ennegi juhtunud. Okei. Kas te olete ka näljased? Kas te tahate laeka kaane lahti teha ja natuke mannat võtta? Jah, teemegi seda, mul on ka kõht tühi. Oih, Mooses tuleb, kiirustage. Võtke laegas. Me peame selle alla Jordani jõe äärde viima. See on meie järgmine sihtkoht.”

On nii palju, mida me ei tea elu kohta siin planeedil. Me teame sellest ainult natukene ja me oleme ainult väikese osa sellest dokumenteerinud. Ja see, mis meil ka on dokumenteeritud – kas see on dokumenteeritud korrektselt, täpselt?

Paljud sellel planeedil tehtud avastustest on meie eest varjatud, meie silme eest varjule pandud. Need avastused ei ole mõeldud üldsusele nägemiseks, neid ei õpetata koolis. Meil ei ole isegi lubatud teada meie enda inimkonna *tegelikku* ajalugu. Me elame ajas, kus isegi kui mõni arheoloog avastaks mõne sügava, *uskumatu* leiu maa seest, mida teadus ei suuda selgitada, siis seda hoitaks meie eest varjul, et meie seda ei näeks ega mõistaks, mis see tegelikult on. Kui arheoloogide poolt avastataks maa seest miski selline asi nagu Seaduselaegas, ja see ka päriselt oleks maaväline tehnoloogia – seade või miski, millel on ülivõimed – siis meie ei näeks seda mitte kunagi. See võetaks meie käest ära. Seda varjatakse. Ja seda kasutatakse kas kurjadeks eesmärkideks või lihtsalt paigutatakse igaveseks kuskile varjule.

Elavad Sõnad Kaastunde Vaimult:

Leidub inimesi, kes usuvad, et me oleme ainsad elusolendid kogu universumis ning et kusagil peale planeet Maa ei ole rohkem elu. Et me oleme ainsad, kes eksisteerivad, ja mitte kedagi rohkem kusagil ei eksisteeri ega ole kunagi eksisteerinud väljaspool seda maailma, mida me kutsume koduks. Ja see on okei.

Paljud usuvad, et me oleme universumi kõige intelligentsem eluvorm ning et kosmosest pärit tulnukad on vaid muinaslood ja fantaasiad, mis on loodud filmide ja meie kujutlusvõime jaoks, veendes meid selles, et maaväline elu ei ole reaalsus siin meie päriselu maailmas, ning et tulnukad on välja mõeldud vaid lõbu pärast.

Mõned meist, kes küll usuvad, et elu väljaspool meid eksisteerib ning et leidub eluvorme, kes sisenevad meie päikesesüsteemi ja atmosfääri, ei suuda ikkagi täielikult aktsepteerida, et on olemas niivõrd palju enam, kui vaid taevas lendavad identifitseerimata tulukesed.

Meid õpetatakse, et asju, mida me ei näe, ei ole päriselt olemas. Meid õpetatakse, et ainsad eluvormid siin oleme meie ja metsik loodus, ning et rohkem humanoidseid eluvorme sellel planeedil ei kõnni.

Kuni ühel päeval me kogeme seda ise. Ja mõndade inimeste puhul, kui nad tõesti näevad midagi, mis ei ole seletatav või tundub võimatu mõistusele vastu võtta, siis midagi nende sees muutub. Nende teadvuse tase muutub, nende igapäevaelu ei ole enam mitte kunagi sama.

On nii palju, mida me ikka veel ei mõista... Kuid mida me võiksime mõista, kui meile ainult antaks valik ja vabadus näha, mis see on, mida meie eest algusest saadik on varjatud.

Ja võib-olla siis me lõpuks usume, et seal väljas on nii palju rohkemat kui ainult meie.